

26. szám.

Junius 26-kán 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.

Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mig ilek! Mig meg sem vertek. Mig ki se dobtak. De mindennap, mikor elindulom magamat képviselőházba, elib megteszem testamentumot, bucsut veszem familiamtul, utközbe betirem jozsefvarosi plebaniara, is páternal meggyonok, is mikor belipek orszaghazba előb csizmam-szára meli bedugom vizitkartyamat, hogyha netalantan mai gyűlisben megesznek, megtu-gyanak, kik csizmaimat megtalálnak, ki volt azokban?

Egyik nap mink kezdünk veszekedist, másik nap tigrisek kezdenek veszekedist; ha egyikünk sem kezdí, gyün magatul, is utolyara szavazunk a felet, hogy szavazunk-i, vagy ne szavazzunk valami felet, a mi felet nem kelene szavazunk, de mig izs csak kel szavazunk. Aztan mindennap van legalab egy nivszerinti szavazas, a kibül a minap franya Gregus engem malitiabul, mind az igenel, mind a nemel szavazok, mind az absentek közül kihagyta: ugy hogy felesigem mar kurrentaltatni akarta engemet: azt hite elvesztem, — pedig ot voltam melete.

Pedig ipen horvat fakirdisbe volt. No szip dolog! Ha in azt mind elmondanam, a mi igaz, is azt Ludas Matyi reproducálna, mind a ketónket bcsukatna hadügyminiszter harom esztendőre. No volt az patalia. Magaba Deak partyaba kiabalta nem engedünk horvat granicsarok erdejít miniszternek kivagatnyi! Ha vagnyi akar, vagjon burkust. Protestalnyi fogunk, szerencsire elhalasztotunk szavazast vacsora utanra. Vacsora alata aztan csak felvilagosította benünket miniszterium, hogy nem egizsiges az a nagy harag. Ne tiltsunk meg horvat erdők eladasat hadügyminiszternek, mert pro primo ugy se nem elad azokat, pro secundo mer ugy se vesz tiltasunkat kutyaba se, van neki ötszazezer katonaja, pro tertio mer ma: ugy izs elata, tehat ne compromitaljunk tekin-tilyünket. De a mi legjoban capacitalta engemet volt horvatok gesticulatiója. Eczer latam egy bolond komediaba a hun Laudonmarschot inekelnek; mikor mig Laudon olyan mesze van, hogy nem izs latszik, akor torkaszakatabul halatszik marsch: „Lalla lalla lalla Laudon“, jöni mar, jöni mar!“ mikor mar közeledik, akor

mindig csendeseben halatszik, mikor megirkezik, akkor egészen elveszekedig a közelségben is csak szajok tatogatasa mutatja ineket. Horvatok izz, mikor vannak Zagrabban, ott renetesen protestalnak bicsi miniszter elen, mikor Pest're gyünek, akkor csak csendesen protestalnak, s ha tigriseket felültetek, akkor üket leszavaznak. No mikor Bicsbe teljutnak, akkor mar csak szajokat fognak tatogatnyi, ugy protestalnak nima szoval.

No hat — megvagyunk eligedve. Uns ist's recht, wenns nur Ihnen recht ist!

Azt is latam, mikor Madarasz barátom felmaszta szoszikben Horvath Döme hatara s onnan deklamalta zweymann hoch. Aztan mig ő haraguta, mikor Horvath Döme nem akarta megengenyi, hogy az ő nyakába ülveszonokoljon.

Hanem hogy legyen fogalma barátom uramnak irtoztato gorombasagok felül, miket egymashoz hajigalunk, csak egyet elmondok. Mikor mar egy dologhoz sokan szoltunk job

oldalrul, okos emberek, miniszterek, akkor aszongya nekünk Nyáry Pál, hogy valamenyünk között legokosaban is legigazsagosaban beszilte Pap Zsiga. No mar csak sok gorombasagot lenyeltem iletemben, de mig ekorat zsebre nem dugtam soha. Rig uta ismerem Nyary Pal öreg agyujat, de hogy ekkora kalibertü bomba kigyühesen belüle, azt mig se hitem felüle.

Ad vocem öreg agyu. It meletem hatulso padban jobrul vige felü harmadik szakasban izz ül egy ilyen öreg agyu, csak hogy hatultöltö. Hanem anak in felmondok rövid időn, hogy legyen neki agyu fedezet: mert nem vagyok az orromra süket.

Különbén vármegye ide, varmegye oda nem banom mar akar hogy lesz mind lesz, csak az öt kisasszo yom jövendőbeije ki leninek mar nevezve törvinsziki ünyögöknek.

Ki tudja magam izz, melyik törvinsziki elnyögsigben megakadok. Mínyajunkal szabad a sors kezét ilyen hivatalhullas idejin.

Tallérossy Zebulon.

Szamielisz bizalmas levele a „Pesti Naplóhoz.“

Tehát a temesvári fakérdés bővitve tervezett második kiadásán, a határörvidéki erdök eladása kérdésén is szerencsésen tuestünk volna! Most következik a harmadik kiadás melyet Tréfört barátunk rendez e czim alatt: „a magyar államjavarok eladása.“ Ha Isten megsegít, majd csak azt is elfogadjuk. Ha így haladunk, maholnap elérjük önállóságunk legmagasabb fokát a jobboldal dicsőségére és örömére. Az Isten sokáig éltesse.

Valóban gyönyör nézni, mint hullnak egyenkint önállásunk, függetlenségünk, jogaink a nélkül is szétromcsolt koszorujának száalai a bécsi miniszterek lábai e'é, mily engedelmes készséggel tologatjuk alkotmányunk talapatát a bécsi suprematia agyonnyomogató lábai alá.

Zsedényi indítványa Szt.-István koronája jogai megvédésének „non plus ultrája.“ Mily erélyesen utasítja vissza a bécsi hadügyminiszter beavatkozását e szavaival: „hogy az eladás csak akkor hajtassék végre stb.“ Mennyire határozatlanabb, jogfeladóbb ennél Ghiezy indítványa! Mily nyomorult argumentumokkal védelmezi a magyar és horvátszlavon országgyülések e kérdésben állítólagos illetékessége jogait.

„Állítólagos“ mindene, mert hát van e joga akár Horvátországnak az erdök eladásába avatkozni? Nem evidens-e, hogy a bécsi hadügyminiszter a határörvidék minden volt, levő és leendő erdejének ura. Ha ő excellentiájának tetszik ez erdöket eladni, van-e nekünk jogunk az ellen fölszólalni, és nem neveltséges-e minden illetén eladás ellen előre is tiltakozni?

A baloldal ez indítványával ismét elárulta tudatlanságát és mindenben gáncoskodó jellemét. Nem ismeri az aerialis birtokviszonyokat, melyekhez az országnak semmi köze. Minden katonai kezelés alatt álló birtok a hadügyminiszteré, és ha neki tetszenék például Komárom vagy Budavárát eladni, tehetné, és mi miuden baloldali akadékoskodás ellenében őt e jogában megtudnánk védeni.

Hát az meg micsoda praetensio volt Simonyi bárótól, hogy a ház még azon ülésben hozzon határozatot. Persze, jó is lett volna. A mieink közül ki elment, ki a folyosón mulatott, ők meg nagyobb rézintben voltak. No ez szép historia lett volna, a bécsi hadügyminiszter ő excellentiáját így compromittálni akarni. Aranyba véssétek azon 40 jobboldali hős nevét, kik a tárgyalást holnapra kívánták halasztatni.

A baloldal, ha tudna s akarna tanulni, merithetne ez esetből is tanulságot Megtanulhatná, hogy megszavazunk mi mindent, mit Bécs kíván. Hasztalan itt minden ellenzés. De hát ez a baloldal semmit sem tud, semmit sem tanul, és nem elég, hogy a mi magas kormányunknak, de plane a béc-i hadügyminiszter ő excellenciájának is opponál.

Azért éljen a jobboldal, éljen Zsedényi.

János.

Külföld.*)

Kezdhetnők-e a külföldi rovatot most mással, mint Európa szívével, a világ schönheitspflasterjével, a félvilág teljes világával, szóval Páriszal? Mindenki a párisi zavarokról beszél, zavarokról álmodik, és zavarokban él. Ez ügyben rendkívüli fontos adatnak jutottunk birtokába. Legújabb magán táviratunk szerint ugyanis a mult hó elején Haussmann ur elcsapott hivatalából egy Marat nevű fiatal embert, mint mondják, rossz hangzású neve miatt. Erre a fiatal ember dühösen elfut a legközelebbi kávéházba, s ott egy ismerősének az egész közönség hallatára elbeszéli, hogy az ő elcsapatása legalább ezer ember életébe fog kerülni! "Mi természetesebb, minthogy a legközelebbi politzeimann elfogta a dühös, fenyegető fiatal embert, s másnap Napoleon császár ő felsége szemé yesen hallgatta ki a vádlottat.

"Mit értett ön ez isszonyu fenyegetés alatt fiatal ember?" kérdé ő felsége.

"Semmi rosszat Sire" felelé nyugodtan a fiatal ember, "csak azt akartam azzal mondani, hogy miután hivatalomat elvesztettem, most az orvosi pályára szánom magamat."

Amerikában már sokkal csendesebben mennek a dolgok. A practikus yankee nem csinál zavart, s minden figyelmét új elnökében összpontosítja. Grant elnök folyton látogatásokat kénytelen fogadni, mert mindenki látni, ismerni kívánja őt. Tegnap délután egy elegans öltözetű uri ember rohant be hozzá könnyező szemekkel s az égre földre kérte, hogy segítsen egy szegény asszonyon, a ki nem tudja megfizetni a házbért, s a kit ezért ki akarnak dobni az utcára. "Ön nemes szívé férfi, mondja a kérelmező, ön most gazdag ember, könnyörüljön a szegény asszonyon, s ne sajnálja tőle azt a néhány dollart."

*) Minthogy mai nap minálunk mindenütt minden harmadik szó hivatkozás a külföldre, az „Üstökös“ is szükségesnek látja megindítani e rovatot, annál is inkább, hogy terjedelmes összeköttetéseinél fogva mindenünnen a legújdonatabb hírekkel rendelkezik.

„Jó, jó — válaszoló a választott uralkodó — de legalább mondja meg hát hol lakik az a szegény nő, hogy tudjam hova küldeni a pénzt.“

„Oh kérem, — sietett felelni elmosolyodva a kérelmező — nem szükséges, ne méltóztassék fáradni; én mindjárt átadhatom a nyugtát, mert annak a szegény asszonynak én vagyok a házi ura.“

Spanyolországról a mióta ismét királya van, hallgat a krónika. Hanem annál többet beszélnek ismét Izabelláról és a kedves Claret atyáról. Ez a sok beszéd végre az ártatlan Izabella füleihez is eljutott, és liliom szíve méltó haragra gerjedt. Magához hívatta a szent atyát és megdorgálta őt gondatlan pletykázásaért. Mert a világ mástól nem tudhatta volna meg az édes titkot, mint ő tőle, ez pedig lovagiatlanság in supremo gradu. — „Igaz-e — így végzé dorgálását a nemes szűz hogy te elég vakmerő voltál kegyeimmel dicsekedni?“

Pater Claret pedig e szavakra megforgatta szeméit, és nyaka közé huzva vállait imigyen válaszolt: „Mondani mondhattam ugyan, hanem istenemre nem dicsekedtem vele!“

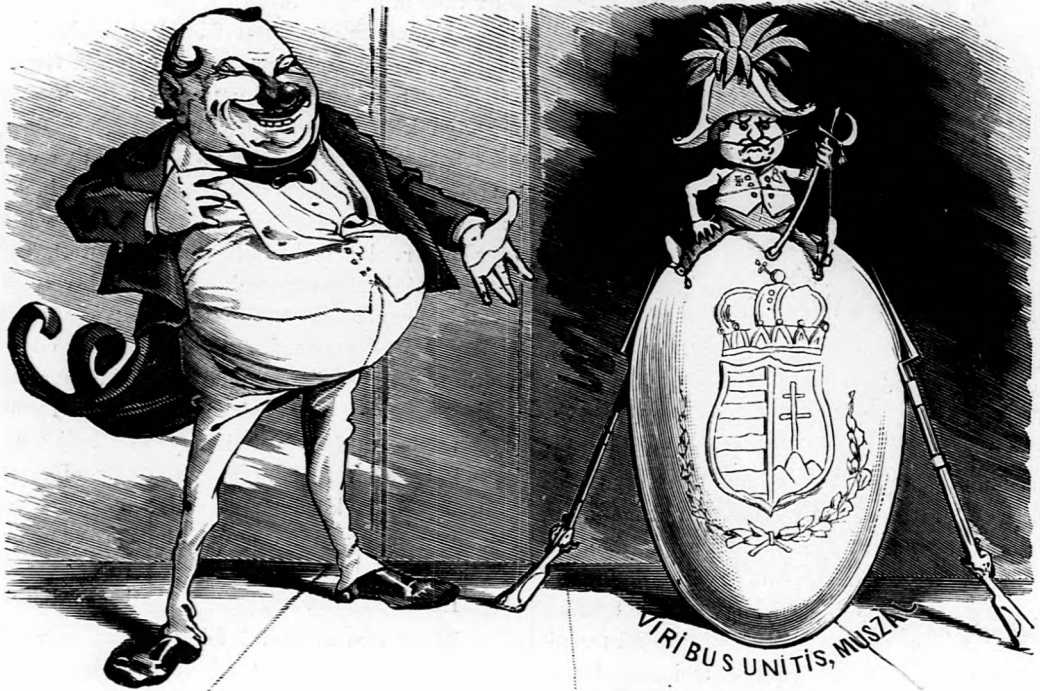
Ezel a felelettel meg aztán Izabella nem dicsekedett.

Rómát sem szabad kifelejtenuk; már is nagy hiba tölünk, hogy nem első helyen említettük. No de mikor kis gyerek voltam s az asztalnál az utolsó helyet kerestem, mindig azt szokták nekem mondani. „Mind egy édes fiam, akárhova ülsz, mégis csak utolsó maradsz.“ Így vagyunk ő szentségével is; akárhol említjük, mégis mindig első helyen fog ülni — a conciliumban. A szent zsinat miatt már is roppant sokan zárandokolnak Rómába, különösen az ajtatos nők közül, noha néha gyengébb leányok is megkisértik e hosszú utat.

Az egész keresztény és nem keresztény világra nézve azonban roppant horderejű azon audientia, melyet egy tyroli deputatio nyert ő szentségénél. A deputatio élén ment a falu esperese, mögötte állottak a hős Hofer utódai, a jámbor tyroli parasztok. A mint a deputatio belépett, az esperes ur, a mint illik leborult, és megcsókolta a szent illatu papucsokat. Ezt meglátva a jámbor hívők, sarkon fordultak és kiszöktek a vaticánból; az esperes csak otthon, Tyrolban tudta őket lélekszakadva utolérni és kérdőre vonni.

„Mi türes, tagadás — felelt a szóvivő, — hanem mi bizony megjíedtünk, mert hamár főisztelendőség is a lába talpát csókolja ő szentségének, hát mijét kellett volna megcsókolnunk nekünk, szegény, egyszerű parasztnak?“ — Ez ügy nagy feltűnést okozott, s mint halljuk, e tárgyban ki fogják kérni jeles miniszterelnökünk döntő véleményét is.

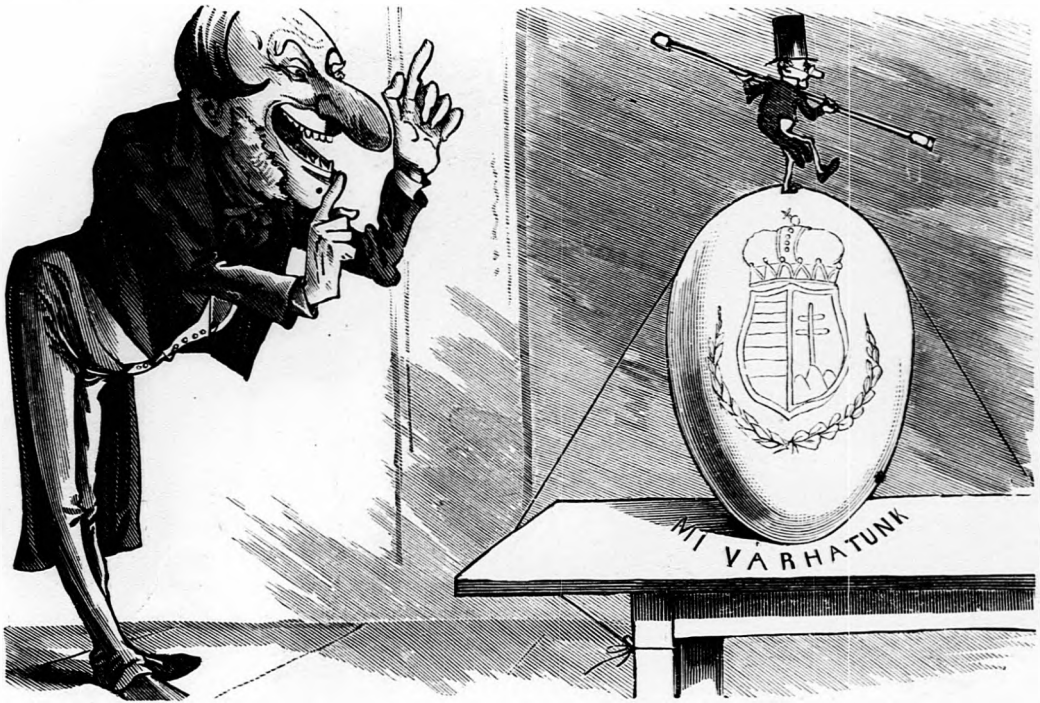
Columbus tojása.

Majd megmutatom én, hogyan kell a hegyén megállítani a tojást? Az oldalait meg kell támasztani jól, a tetejébe valami súlyosat, a mi lenyomja: akkor aztán csak megáll.

Au wéh! A tojás bizony feldült.

Ohó, másképen kell a tojást hegyére állítani. Egy szál alkotmányos czérnával le kell kötni az asztalhoz: a tetejére meg állítani egy parlamenti central aequilibristát, a ki a balanczirstangéval mindig segítsen, ha dűlni akar. Ez így tökéletes lesz.]

Agyiő. Ez bizony feldűlt.

Igy kell a tojást megállítani ni.
(Csakhogy most már aztán a tojás nem is tojás.)

Egy régi költemény.

A keletázsiai expedíció alkalmával egy hindu fejedelem ősrégi könyvtárában felfedezte, s mint becses irodalmi régiséget közzé teszi **Mephisto**.

Volt egyszer egy ember... Kokinkindiában
A kiről azt hitték, hogy a kis ujjában
Körme alatt hordja mind, mit Nubiában
Évekig tanulnak Kautz iskolájában.
Azt hitték, hogy pénznek, bankónak dolgában
Okosabbat nem is lelnek hamarjában.
Mégis tettek tehát... régen, hajdanában
Pénzügyminiszternek... Kokinkindiában!

Őn azonban, hogy a „szomszéd“ országában
Lettek egyszerre csak pénzügyér hijában.
Megtudták ezt mindjárt... Kokinkindiában
S egyet gondolának egyszerre mindnyájan ;
Megirták szomszédnak udvariasan, fájnan :
„Cessék, itt a mienk ! wenn Se brauchen ajnen !
Adunk ráadást is, fá b a n és quotában,
Csak itt ne maradjon... Kokinkindiában !“

Hanem a szomszédnak nem volt szándokában
Belé veszejteni baltáját a fában.
S azért azt felelte vissza nagy durczásan :
„Nem instálunk abóól, köszönjük alássan !“
— „No de kérjük, tessék ! Vigyék el csak bátran !“
— „No dehogya nem kell ! Umesonst ! Hiában !“
S a híres ember mit tehetett bujában ?
Maradt, hol eddig volt... Kokinkindiában.

Igy történt ez régen, régen, hajdanában,
A mint megirták e bus historiában.
É miatt még most is buban és sirásban.
Vannak az emberek... Kokinkindiában!

Párbeszéd.

- A. Miben hasonlítanak egymáshoz Horn és Tréfort ?
B. Abban, hogy mint a kettő megbukott, mint képviselő jelölt.
A. És miben különböznek ?
B. Abban, hogy Horn zsidó, Tréfort pedig nem az.
A. Dehogy, hanem abban, hogy míg Horn megdicsérte azon hitsorsosainak független meggyőződését, a kik őt megbuktatták : addig Tréfort nemes felindulásában barbárnak nevezte el egész Magyarországot.

B. A „Pécsi Lapok“ azt írja, hogy Pécsen valaki a „Borszem Jankó“-t mutogatja egy magyar törpe alakjában.

A. No itt Pesten meg törpe magyar alakjában mutogatja magát.

Edictalis citatió.

F. évi Mártius hó 2-ik napján R—sz kecskeméti és S—ny kiskőrösi lakos urak fogadtak egymással a fölött, hogy Rákóczy János megválasztatik-e képviselőnek, vagy nem ? A fogadás substratuma az volt, hogy a melyik veszit, tartozk a másiknak egy kocszamalacot zsinegre kötve gyalog elhajtani hazulról a nyertes lakásaig.

Miután Rákóczy János véglegesen igazoltatott ; a vesztes fél pedig a kocszamalacot a nyertesnek még mindig nem hajtotta a házához, ezennel edictaliter megidézttetik az „Üstökös“ hivatalos lapban, hogy kötelességének haladéktalanul megfelelni siessen ; elhajtván a győztes lakására a sokszor tisztelt kocszamalacot — gyalog, személyesen, és madzagra kötve : t. i. a malacot kötve madzagra.

Ex offo. Kakas Márton.

Mint halljuk

legközelebb a következő indítvány fog tétetni az országház asztala alá :

„Tapasztaltván, hogy a ház jó akusztikája, különösen a névszerinti szavazások alkalmával gyakran igen kellemetlenül hat az idegekre, és tekintetbe véve Visontai Laci építkezési kedvét, alólírottak indítványozzuk :

Hogy az országház terme egészen ujja alakittasék, még pedig úgy, hogy akusztikája az ugynevezett Dyonisius-füle szerint legyen építve, miszerint ha névszerinti szavazat követelhetik, a kimondandó „igen“-eket az illető szavazón és az elnökön kívül a teremben senki más meg ne hallhassa.“

Kelt Pesten a határvidéki fakérdés eldöntésének napján ; a delegatiók születése után második évben ;
Számos jobboldali képviselő.

A Ghyeczy-Zsedényi szavazásnál a Zsedényi párti képviselők oly félénken és halkán mondták ki „igen“-jeiket, hogy az elnök kénytelen volt Rómába telegrafirozni pápa-fülekert, hogy jobban hallhasson.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Már csak látom én, hogy akármit beszéljenek, mégis függetlenebbek a mi minisztereink, mint a közös nagyurak! (Már hogy lehetne az?) — No hát Kuhn hadügyminiszternek a fakérdését csak az 500,000 katoná mentette meg; Lónyaynak a fakérdéséhez pedig annak idejében nem kellett egy árva honvéd sem.

— — Szegény Ivánka Zsigát nagy szerencsétlenség érte. (Tán spregolták a bankját a kaszinóban?) Hobó, feljebb. (Elverte a jég a vetését?) Még is feljebb. (Hát tán felségsértésért elítélték, birtokait elkönfiskálták, őt magát száműzték az országból?) Még ennél is több: nem kiabálhat az országházban, mert elrekedt.

— — Látad-e már asszony a terézvárosi takarékpénztárnak új czimét az Orczy-házon? — (Láttam bizony; hát aztán mit akar kend vele?) — No hát csak azt szeretném tudni, minek van oda pingálva az a ménkü nagy méhkas? (Hát nem tudja kend, hogy Beliczay mézesbábos is ott volt a „Gründer“-ek közt?)

— — Már most csakugyan nem lehet véres háboruktól félni. Ott van a hivatalos lapban. (De hát mi van ott?) A nemzetközi szerződés, mely szerint soha sem fognak ezentúl 32 ltnál kisebb lövegeket használni egymás ellen a szerződött felek. (Az volna jó, ha a nagyobb lövegeket sem használnák!)

500,000.

Volna csak, volna csak
500,000 katonátok;
Nem ütnének, nem vernének
500 ezeret reátok!

Volna csak, volna csak
500,000 katonátok,
Nem feküdnék az országon
500 ezerszeres átok!

De ha nincs, de ha nincs
500,000 katonátok:
Őnállást mért hirdet mégis
500 milliószor szátok.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.

Kiváncsi kérdések.

1. Valljon képes lesz-e Zuvich úgy capacitálni honfitársait, a mint őt capacitálták ve gy t a n i társai?
2. Valljon ki örül jobban annak, hogy nincs 500,000 katonánk, Zsedényi-e vagy Forgách Antal?
3. Ha a határőrvidéki erdő is „ingó“ jóság, ugyan miféle jóság lehet akkor a capacitált többség?
4. Valljon a határőrvidéki szavazás majoritása a többség kisebbsége volt-e, vagy a kisebbség többsége?
5. Ha mi nem őrizzük meg a határőrvidéket, hát ki fog megőrizni minket?
6. Végre pedig mit tegyen az ember az egész historiában: nevensen-e vagy sirjon felette?

Druckfehler.

A mult számunkban ugyane helyre fatalis sajtóhiba csuszott be, mert az a képviselő, a ki az egész választó közönségét ráma gyanánt viselheti nem úgy, hanem

így olvasandó.

Mathematikai pályakérdés.

Jutalma a Kuhn alapítványból 50 v e s s z ő.

„Ha a pesti városházán egy iteze cseresznye 50 krba kerül; mibe kerülhet a határőrvidéken egy öl fa?”

Pest, 1869. Nyomt az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.